

hørt, at alle partier er interesserede i, at støtteordningerne afskaffes. Derfor kan det kun være i Danmarks interesse at arbejde for at få sådanne støtteordninger helt væk, netop for at give de ulande, der kan producere varer til en billigere pris, mulighed for at sælge deres varer på hele verdensmarkedet.

Det er jo fuldstændig uholdbart, at man giver produktionsstøtte i vores lande, altså EU-landene, for at kunne dumpe priserne i ulandene på f.eks. mælkeprodukter og sukkerprodukter. Det vil sige, at det egentlig handler om at give udviklingslandene lov til at spille en rolle på verdensmarkedet, så det bliver lige vilkår for alle lande. Tingene skal jo være rimelige.

Men det er selvfølgelig også vigtigt, at vi glæder os over de aftaler, man faktisk nåede frem til på mødet, og de aftaler synes vi i hvert fald, at man skal sørge for at arbejde videre med i de næste forhandlingsrunder. Vi mener i Dansk Folkeparti, at WTO-forhandlinger er en løbende proces, som kan virke som brobygger mellem de rige og de fattige lande. Og selvfølgelig opstår der nogle situationer, hvor man bliver presset til at holde en pause, ligesom det skete i Cancún.

Lad mig afslutningsvis sige, at vi mener, at vi skal arbejde videre for at gå de størst mulige skridt i den rigtige retning, når det som her gælder global frihandel. Jo mere frit det bliver, jo bedre bliver det for alle parter. Derfor ønsker vi, at vi arbejder videre i den rigtige retning.

Formanden:

Så er det fru Helle Sjelle som ordfører.

Helle Sjelle (KF):

Jeg vil gerne understrege, at Det Konservative Folkeparti ser en friere og retfærdigere verdenshandel som et af de væsentligste midler til at skabe en positiv samfundsudvikling for en lang række af verdens udviklingslande. En sådan udvikling mener vi vil yde et væsentligt bidrag til at skabe stabilitet og fredeligere sameksistens på hele kloden. Derfor var det en kæmpemæssig skuffelse for os, at WTO-topmødet i Cancún endte uden resultat.

Vi bakkede fuldt og helt op om den runde, der blev sat i gang i Doha i 2001, fordi vi anser det for helt nødvendigt, at der bliver gjort noget alvorligt ved de mange fantasifulde forhindringer for frihandel, der er bygget op rundt omkring, og som forhindrer vækst og velstand for millioner af mennesker på kloden.

Også FN's bæredygtighedstopmøde i Johannesburg i 2002 er værd at nævne, fordi WTO her klart blev mindet om den afgørende rolle, frihandel spiller, når det drejer sig om bekæmpelsen af fattigdom og nød. Og så sent som i juni i år vedtog EU's fødevarer- og landbrugsministre en reform af EU's landbrugspolitik, som bl.a. har til formål at gøre den europæiske landbrugsstøtte mindre konkurrence- og handelsforvridende end hidtil.

Derfor kan man sige, at banen var kridtet op til store resultater i Cancún. Forventningerne til mødet var enorme. De blev i øvrigt bestyrket af, at der kort inden starten blev indgået en aftale om adgang til livsnødvendig medicin i billigere kopiudgave til de fattigste lande. Det var derfor et chok lige så meget som en kæmpemæssig skuffelse, da Mexicos udenrigsminister pludselig lukkede og slukkede og meddelte, at uenigheden var for stor, og at der ikke blev nogen aftale denne gang.

Efter en sådan fiasko er der ikke noget nemmere end at give de andre skylden for det manglende resultat.

Jeg vil ikke her gå ind i debat om, hvem der forårsagede hvad på Cancúntopmødet, det kunne blive en rigtig lang tale, men hvis WTO skal overleve, så skal alle parter nu smøge ærmerne op og arbejde konstruktivt for at komme videre.

Dagsordenen for Doha står heldigvis uforandret, og det er fortsat påtrængende nødvendigt at få den virkeliggjort gennem konkrete aftaler.

Men hvad kan vi så gøre? Udenrigsministeren har allerede nævnt en lang række punkter, hvor Danmark vil arbejde for, at EU slår ind på en mere resultatorienteret kurs i forhold til WTO.

Jeg vil gerne sige, at Det Konservative Folkeparti fuldt og helt tilslutter sig regeringens strategi, og at vi er tilfredse med de temaer, udenrigsministeren har opregnet. Det er vigtigt, at vi får strammet EU's linje op, når det gælder landbrugspolitikken. Danmark hører heldigvis til de lande, der gerne ser så mange af støtteordningerne som muligt afskaffet så hurtigt som muligt. Også andre kræfter arbejder i den retning, så forhåbentlig kan vi overbevise de mere støtteivrige lande om, at vi må give flere indrømmelser i WTO.

For uret tikker jo videre, medens vi venter på en genoptagelse af Dohaprocesen, og det er ikke sikkert, at de ikkeforvridende støtteordninger, som hidtil har kunnet tolereres, bliver ved med at møde accept fra f.eks. udviklingslande-